

Azelőtt Kádár János is egyszerű emberként élt. Például kitanulta az esernyőkészítés mesterségét.

De rég volt az már!

Élvezte a tavaszi napsütést, közben számolta a megállókat. Úgy döntött, hogy a tizenharmadik megállónál száll le, ha pedig nincs annyi, akkor a végállomáson.

Épp a tizenharmadik megálló lett a végállomás.

Leszállt, és mit látott meg elsőre? Egy virágboltot.

Eszébe jutott, hogy amikor elbújt az üres telken, ott is nőttek ugyanolyan lila virágok, mint nála. Többet is akart szedni, de végül csak egyet tépett. Most elővette a zsebéből, kisimogatta a tenyerében.

Belépett a virágboltba.

Köszönt. – Jó napot kívánok! Vagy inkább még jó reggelt?

Az eladónő kávéét ivott egy piszkos üvegpohárból, és csak ennyit válaszolt: – Nem vagyunk még nyitva.

– Hogyhogy? – csodálkozott Kádár János.

– Úgy, hogy tízkor nyitunk. Ki van írva.

– Ne haragudjon – mentegetőzött Kádár János, aki maga is a pontosság híve volt –, nem vásárolni akarok, csak kérdeznék valamit!

Az eladónő a hüvelykujjával ügyesen a pohár széléhez fogta a kávéban hagyott alumínium kanalat, és nem örült, hogy zavarják.

– Mit?

Kádár János a nő felé nyújtotta a tenyerén fekvő lila virágot. – Meg tudná mondani, hogy mi ennek a virágnak a neve?

A nő futólag odapillantott, s azonnal rávágta: – Fogalmam sincs.

– Nézze meg jobban! – próbálkozott Kádár János.

– Jól megnéztem – felelte a nő, oda se nézve.

– Kicsi, lila – mondta Kádár János.

– Láttam.

– Nem szagolja meg? Bár illata nem nagyon van.

– Nem.

Kádár János kicsit szemlélődött, rég nem látott ennyi virágot egyszerre. – Úgy tűnik, maguknál tényleg nem kapható. Van a közelben másik virágbolt?

– Nincs.

Amikor Kádár János udvariasan elbúcsúzva kilépett a boltból, az eladó nő ránézett a karórájára, és gyorsan kulcsra zárta a bejárati ajtót.

Kádár János a nyakába vette a várost. Egész sok virágüzletet talált, de egyikben se tudtak neki segíteni. Két kerti szerszámokat árusító helyen is érdeklődött, hiába.

Éppen arra gondolt, hogy már biztos nagyon várják a Központi Bizottságban, különben meg ezzel a módszerrel úgysem ér el eredményt, majd más eszközöket alkalmaz, amikor hangokra lett figyelmes. Nem messze tőle munkások beszélgettek egy markológép mellett. A markológép láthatóan arra készült, hogy elkezdje markolni a két emeletes ház közti üres terület földjét. Nem akármilyen föld volt az. Az ott álló házat már régen lebonthatták, talán még a háborúban bombázták le. Örült a Kádár János lelke, hogy végre ilyen dús zöldet is lát a házrengetegben, úgy-

hogy közelebb ment. Várt ott egy üres teherautó is, minden készen állt a munka elkezdéséhez, mégse kezdték. Kádár János, aki nem szerette a lustaságot, úgy szólította meg a munkásokat, hogy vegyék magukat észre. Nem bírta ki, ő ilyen volt.

– Jó napot, elvtársak! Látom, nem zavarom meg magukat a munkában, ha kérdezek valamit.

Hát a munkások nem örültek ennek a célzásnak, csak morogtak valamit, szinte vissza se köszöntek. Kettőjük közül az egyik a teherautó-sofőr, a másik a markoló kezelője volt. Egymásra néztek, s mind-egyik elindult a saját gépe felé. Még mindig jobb dolgozni, mint a Kádár Jánossal szóba állni, gondolták. Persze ők nem tudták, hogy ez a Kádár János.

Kádár János óvatosan belenyúlt a zsebébe, elő akarta szedni a már eléggé meggyötört virágját, amikor egy szempillantás alatt észrevette, hogy itt is nőnek a fűben ugyanolyanok.

– Odanézzenek, elvtársak!

A két munkás megtorpant, a mutatott irányba pillantottak.

– Ismerik azokat a virágokat?

Mind a ketten rázták a fejüket, hogy nem.

– Szóval, maguk se tudják a nevét?

– Miért, maga tudja? – kérdezte a markolós, de már kapaszkodott is föl a gépére.

A teherautó-sofőr szintén szállt be a teherautóba.

– Sajnos én se. Épp ezt akartam kérdezni – mondta Kádár János.

A teherautó-sofőr csodálkozott: – Ezt?

A markolós becsapta maga után a vezetőfülke ajtaját, a lehúzott ablakon köszönt ki: – Akkor viszlát!

– Jó munkát, elvtársak! A viszontlátásra!

A teherautó fülkéjének is nyitva volt az ablaka. A sofőr várta, hogy eltávolodjon Kádár János, s mi-
kor azt gondolta, hogy már nem hallhatja meg, ráka-
csintott a kollegájára.

– A faszod az elvtársad, nem én! – mondta.

– Hé! – röhögött a markolós. – Nem szabad csú-
nyán beszélni!

– Melyik a csúnya, a fasz vagy az elvtárs?

Hogy mit válaszolt rá a másik, nem lehetett halla-
ni, mert közben beindította a markológépet.

Egyikük se szerette, ha elvtársnak szólították. Kár,
hogy Kádár János nem jöhetett rá az igazságra még
ezen a tapasztalatszerző útján se, mert már az utca-
sarkon is túl járt, és azon morfondírozott, hogy na-
gyon eltelt az idő, keresnie kellene egy rendőrt, az
majd intézkedik.

Talált is egyet hamarosan.

– Jó napot, törzsőrmester elvtárs! – köszönt neki,
mert Kádár János jól ismerte a rendőri rangfokozá-
sokat is.

A rendőrnek nem tetszett, hogy egy civil ilyen bi-
zalmasan üdvözlí, rögtön támadott:

– Kérem a személyi igazolványt!

Kádár János nem is próbálta azt színlelni, hogy
nála van, tudta, hogy nincs.

– Nem hordom én azt magammal.

– Nem? És miért nem?

– Ne akadjunk fönn a részleteken. Általában nincs
szükségem rá.

A törzsőrmesternek kezdett derengeni az agyában
valami. – Szóval, maga olyan helyen tartózkodik, ál-
talában (az utolsó szót erős nyomatékkal ejtette ki),
ahol nem kell igazolnia magát, mert mindenki ismeri?

– Pontosan. – Kádár János belenézett a rendőr sze-
mébe, szinte szuggerálta. – Na ugye! Remélem, most
már tudja, ki vagyok?

– Maga a Napoleon.

– Napoleon? – Nem értette hirtelen Kádár János,
hogy mire akar a törzsőrmester célozni ezzel.

– Én meg a Puskás Öcsi vagyok.

Kádár János elnevette magát. – Nana! Ő mint ka-
tonaszökevény, be se léphet az országunkba.

– Elég baj az! Ezért olyan szar a magyar foci.

– Rajtunk nem múlt. Mi többször próbáltunk tár-
gyalni vele. – Szerette Kádár János az egyszerű em-
bereknek is feltárni a nehézségeket, őszintén. Ha al-
kalma kínálkozott.

Közben azért jobbnak látta, ha úgy mosolyog
a törzsőrmesterre, mint ahogy a televízióban és az
újságok fotóin szokott. – Én vagyok a Kádár János.

A rendőr rögtön vágta a választ erre is: – Akkor
én meg a Nyikita Szergejevics Hruscsov! – Kádár Já-
nos mosolyától végképp biztos lett a dolgában. Ha
valaki ilyen jól utánozza a Kádár Jánost, az aligha-
nem tényleg személyi igazolvány nélkül éldegél. Va-
lahol. Egy zárt helyen. Úgyse volt még dolgom szö-
kött bolonddal, gondolta. Jó egy kis kikapcsolódás.

Kádár János kezdett ideges lenni. – Ne vegye az elvtárs tréfára a dolgot, mert sietek. Hívjon egy járőkocsit, és vigyenek el a Parlamenthez, már éppen tárgyalnom kellene a külügyi bizottsággal!

Erre aztán a törzsőrmester gyorsan előkapta a kézibeszélőjét. – Meglesz. Nem is kellett volna kérnie!

Félrevonult, úgy telefonált, nem akarta, hogy Kádár János hallja, mit mond.

– Petikém, van itt valaki, aki azt állítja magáról, hogy ő a római pápa, de személyi igazolványa az nincs... Gyertek ide!... Sallai Körút sarok... – hadarta félhangosan.

Pár perc múlva két másik rendőr ugrott ki egy csikorogva fékező gépkocsiból. Csak úgy lengett a gumibot az oldalukon. Kétfelől elkapták Kádár Jánost, bependerítették az autóba. A törzsőrmester meg a kettő közül a szakaszvezető közrefogta az ülésen, a tizedes pedig indított, s azonnal tövig nyomta a gázpedált. A gyorsaságot illetően teljesült a Kádár János kívánsága.

– Megmotoztad? – szólt hátra a sofőr.

A törzsőrmester nemmel válaszolt.

– Tapogassátok meg, az ilyeneknél lehet fegyver is!

– Sose hordok magamnál fegyvert – mondta Kádár János.

– Kuss! – válaszolta a tizedes.

Benn az őrszobán Kádár János szeretett volna telefonálni, de a hadnagy, akihez a kérését intézte, ragaszkodott hozzá, hogy mondja be a Kádár János

a számot, ők majd tárcsázzák. Csakhogy a szám szigorúan titkos volt!

Mit tehetett végül? Miután hiába érvelt, meg kellett hajlania a rendőrségi szolgálati szabályzat előtt. Az előállított nem hívhat föl senkit sajátkezűleg.

A hadnagy elvörösödött, elfehéredett, megkékült. Egy kórház idegosztályának a jelentkezését várta, ehelyett maga Ronaldó elvtárs üvöltözött vele torka szakadtából.

Mialatt várta Ronaldóékat, Kádár János két dologra gondolt: 1. Megint meg kell tanulnia egy titkos számot, mert ezt most érvénytelenítik. 2. Kár, hogy ma már nincs kedve senkinek megmutatni a virágot.

És többször is elmondta magában, hogy: na ugye!

– Mi az eset tanulsága, Kádár elvtárs?

Ronaldó elvtárs kérdést tett föl, de volt ebben a kérdésben egy csöppnyi szemrehányás is.

Kádár János mellett ült, hátul, igyekezett minél nagyobb helyet biztosítani az első titkárnak, aki látható élvezettel nyújtotta ki a tagjait a kényelmes autóban. Elöl, széles vállával a fél szélvédőt eltakarva, Sanyi figyelte éberén az utat. Mögöttük kétautónyi testőr jött, az élen egy szirénázó felvezető egység haladt.

Robogtak a Központi Bizottság épülete felé, Kádár Jánosnak most már megint ott volt dolga.

– Sok mindent tapasztaltam ma – felelte Kádár János Ronaldó elvtársnak. – A legfontosabbnak azonban nem jártam a végére.